

underordnet Aktionsmyndighed eller under alle Omstændigheder influere paa hans Afgørelse. Har Justitsministeren gjort det eller ikke? Et klart Svar udbedes. Jeg siger udtrykkeligt: et klart Svar, thi jeg ved fra tidligere Lejligheder, baade den Gang Justitsministeren udtalte sig i den sønderjyske Sag, og den Gang han udtalte sig om sin Evne til at beskytte de arbejdsvillige under Havnestrejken mod korporlig Overlast, at hvad den højtærede Justitsminister forstaar ved en ren og klar Erklæring, er meget afvigende fra, hvad jeg og andre Medlemmer forstaar derved. Derfor turde jeg maaske udtrykkelig bede om en klar Erklæring om, hvad jeg her har spurgt om.

Til sidst vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger om det sønderjyske Spørgsmaal. Jeg har med største Glæde hørt de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem fra Odense (Marott), netop fordi de faldt fra en Socialdemokrat. Naar man erindrer fra den vestindiske Sag, hvilken Partijustits og Partidisciplin Socialdemokratiet da holdt overfor sine Medlemmer, hvorledes de vaagede over, at der saa vidt muligt ikke kom noget frem, som afveg fra den Katekismus eller den Dogmatik, som er den eneste sande i det officielt frisindede, men i Realiteten yderst doktrinære og i mange Tilfælde meget ufrisindede Parti, der kalder sig Socialdemokratiet, naar man erindrer dette, saa maa man baade forbavses og glædes over, at en Socialdemokrat udtaler sig saa frit og uforbeholdent og efter det, jeg har hørt af det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), saa afvigende fra, hvad man skulde tro var Socialdemokratiets officielle Standpunkt i denne Sag.

Det, jeg synes, man maa bebrejde Statsministeren i denne Sag, er for det første, at hans Taler i Ringsted og her paa Rigsdagen lyder som et Ekko af den tyske Rigskansler Bauers Tale. Et Ekko er jo ikke det samme som hele Talen, og jeg siger udtrykkelig et Ekko, thi heldigvis — og selvfølgelig, maa jeg ogsaa sige — falder Statsministerens Udtalelser ikke i alle Punkter til Punkt og Prikke sammen med, hvad den tyske Rigskansler siger. Men de lyder for almindelige Mennesker som et Ekko af hans Tale.

Jeg bebrejder den højtærede Statsminister, at han her staar og erklærer, at en simpel Majoritet skal være det ene afgørende, en blot ringe Majoritet til den ene eller den anden Side skal være ene afgørende, og udtaler sig paa en saadan

Maade, at hans Udtalelser, efter hvad Folk dernede, der staar midt i Kampen, siger, dernede føles, som at man bliver faldet i Ryggen. I Stedet for, at man herfra skulde opmuntre til at drive det danske Stemmetail saa højt i Vejret som muligt, saa giver man denne kolde Straale: Hvis I ikke opnaar absolut Majoritet, er alle jeres Anstrengelser forgæves. Dette maa absolut virke nedtrykkende paa dem dernede, som ellers kunde haabe paa, at naar de fik en stor dansk Minoritet, var der endda Haab. Det rette vilde være fra Statsministerens Side at styrke dem dernede, der kunde ønske at stemme for Danmark. Man kunde maaske ellers sige: „Hvad kan det nytte?“ Og det beklager jeg dybt.

Der var det ærede Medlem fra Odense (Marott) ganske anderledes i Pagt med Folket og Nationalfølelsen, naar han siger: De Folk dernede, der kommer til Danmark med den Hensigt at være gode og loyale Statsborgere, deres Stemmer afviser vi ikke: hvis vi paa nogen Maade kan faa den gamle danske By Flensborg tilbage, tager vi gerne imod den.

Men en anden Ting vil jeg bebrejde den højtærede Minister, nemlig at han fortolker Fredstraktaten paa den Maade, han gør. Der staar udtrykkelig i Fredstraktaten, at 2den Zones Skæbne skal afgøres paa Grundlag af Afstemningen i Forbindelse med de geografiske og økonomiske Forhold. Nu drejer Statsministeren dette om til, at dette med de geografiske og økonomiske Forhold kun skulde sigte til Landkommunerne i 2den Zone, men ikke til Byen Flensborg. Hvorfra ved den højtærede Statsminister det? Det ved han ikke det mindste om; det er en ganske vilkaarlig Fortolkning. Jeg skulde mene, at skulde vi endelig tale om, at der sigtes til noget bestemt med denne Bestemmelse, skulde det først og fremmest være Flensborg, hvor økonomiske og geografiske Hensyn kunde have en saadan Vægt, at man ikke lod sig slavisk binde af, om Afstemningens Udfald viste en mindre Majoritet til den ene eller den anden Side. Jeg vilde tro, at naar der var Spørgsmaal om, hvorvidt man snarest skulde tage Hensyn til saadanne Forhold i Landkommunerne eller i Flensborg, vilde det snarest gælde for Flensborg. Men dette burde den højtærede Statsminister dog være saa fornuftig at lade Kommissionen og de sejrende Magter om, de, som har den egentlige Afgørelse, og at lade det danske Folk om at udtale sig om det Spørgs-